

den heliga arbetarrörelsen

LO och socialdemokratin fick under Rörelsens långa maktinnehav en förunderlig makt över medborgarnas själar. Vi fick en helgonförklarad arbetarrörelse, ofelbar och upphöjd över varje ifrågasättande.

Den bilden fanns – och finns – inte minst inom rörelsen. Det är därför den skrämmande dubbelmoralen hos Sten Andersson, Olof Palme, Gunnar Nilsson med flera till en del faktiskt kan vara ärtigt menad.

Ty för Rörelsens överstepräster är varje argument förlåtligt när ändamålen helgar medlen. Palmes tarvligheter har alltid uttalats med en röst som inte darrar för ett ögonblick. I ena ögonblicket är landets företagare "hatets och illviljans kolportörer" och i nästa ögonblick hyllas mördarregimen i Iran för sin ömsinta demokratisering av landet. Den som säger sådant måste väl rimligtvis tro på sina egna ord.

Men även långt utanför denna krets har helgonförklaringen satt sina mentala märken. Delvis är det frågan om en skräckslagen tystnad. En så mäktig arbetarrörelse som den svenska kan ju ställa till med mycken galenskap. Därför har många tigit och hoppats på det bästa (också inom rörelsens stora tysta majoritet), menat att det ju ändå funnits förnuftigt folk i rörelsens topp. Ju längre dessa ledare varit döda desto mer sympatiska sågs de numera vara.

Den sortens hyckleri har även icke-socialistiska politiker ägnat sig åt. Man har spekulerat i en verklighetsbild som många onekligen har. Och de döda kan ju inte begära replik.

För utländska betraktare är denna totalitära vördnad för Rörelsen ytterst

svårbegriplig. Inte minst för de besökare som träffat Den Nya Klassens företrädare.

För denna ombudsmannaklass har den heliga arbetarrörelsen blivit en perfekt täckmantel för maktsträvanden som i grund och botten är lika nakna som tidigare nya eliters. Med den skillnaden att man skall skaffa sig en total makt över ekonomi och samhälle under åberopande av ordet demokrati. Smart.

Kommer de grupper i samhället som idag delar makten med ombudsmän och politiker att acceptera en sådan förändring stillatigande? Tja, det finns väl ombudsmannadrömmar, trygghetsdrömmar på många håll. Risker för konkurrens och verklig demokrati är ju inte så stora i ett ombudsmannasocialistiskt samhälle. För den som håller sig flytande kan det ju ha sina fördelar. Bara mygel, ingen marknadsekonomi som stör med sin konsumentmakt och konkurrens.

I ett sådant, grått samhälle kommer det ju också att finnas en elit – mera ohämmad än vad man kan se i dag då det pluralistiska samhället sätter upp restriktioner.

Det är bara genom att säga ifrån högt och tydligt som ett maktövertagande kan förhindras. De som är förbannade måste visa att dom är förbannade. Med tiggande och jamsande stoppas inte maktövertagandeplanerna. Den saken är lika klar som att det inte finns några kompromisser i den verkliga maktstriden.

Skulle det som nu förestår också resultera i att den heliga arbetarrörelsen förlorar sin gloria så är det verkligen ingen stor förlust. Snarast skulle det vara mycket nyttigt – för Sveriges framtid.

Jan Erik Larsson